

Joan Brossa o el pedestal són les sabates

Una referència ineludible per posar en valor la singular i complexa personalitat de Brossa.

Joan Brossa o el pedestal són les sabates

Jordi Coca

El llibre-entrevista, *Joan Brossa o el pedestal són les sabates*, es va publicar l'any 1971. Aleshores Brossa era poc conegut i el valoraven únicament els amics d'un cercle íntim entre les quals hi havia Joan Miró, Antoni Tàpies, Joan Ponç, Modest Cuixart, Arnau Puig, Pere Portabella, Carles Santos, Anna Ricci, Josep Centelles... **Jordi Coca** va conèixer Brossa l'any 1967 i dos anys més tard, el 1969 (ara fa mig segle), va començar a treballar en aquest volum que ha esdevingut una referència ineludible per posar en valor la singular i complexa personalitat de Brossa. El llibre va ser aleshores el primer intent de mostrar-nos l'artista en tota la seva dimensió de poeta, dramaturg i creador de poesia visual i d'objectes poètics. *Joan Brossa o el pedestal són les sabates*, que avui conserva intactes la frescor i l'interès del primer dia, també és una breu antologia brossiana. Es va reeditar l'any 1992 amb un altre títol perquè s'hi incorporaven dues entrevistes noves que ara també recollim: una del 1982 i l'altra del 1992.

Les cares del dau

"He dubtat molt abans de decidir quina mena de pròleg havia de dur aquesta reedició de Joan Brossa o el pedestal són les sabates. El llibre, que va aparèixer per primera vegada a l'editorial Pòrtic l'abril de l'any 1971, l'havia començat a preparar a partir del 1969 — és a dir, ara fa mig segle—, quan feia dos anys que coneixia Brossa. Es va reeditar el novembre del 1992 amb el títol Joan Brossa, oblidar i caminar i aleshores, a més de reproduir el text del 1971, contenia dues entrevistes que jo havia fet a Brossa per a la revista Serra d'Or, una el desembre del 1982 i l'altra el juliol-agost del 1992. Ara es publica de nou tal com era el 1992, però amb el títol original del 1971, i ho fem així perquè amb els anys he detectat que sovint s'utilitza la referència bibliogràfica del 1992 i no la del 1971, amb l'estranya intenció de preterir la primera edició del llibre.

Tal com he explicat altres vegades en formats diversos (xerrades personals, conferències, articles i fins i tot en algun llibre) vaig conèixer Joan Brossa l'any 1967 a través de Josep

Centelles; Centelles es guanyava la vida fent d'administrador d'una gran empresa catalana, però també era amic d'artistes i pintors, i l'any 1951 havia dirigit una de les primeres propostes teatrals de Brossa, La mare màscara (1948). Fer la coneixença d'aquell poeta singular de qui ara es commemora el centenari del naixement i mantenir-hi l'amistat fins al final de la seva vida va suposar un canvi profund en la meua manera de veure el món.

Dit això, i amb una perspectiva de més de cinquanta anys, em permeto afirmar sense cap petulància que té algun mèrit per part meua, amb l'escassa formació que jo tenia aleshores, haver detectat entre el 1967 i el 1971 que aquell home baixet i que anava deixat i brut era un dels escriptors més pulcres, originals i d'expressió més variada de la segona meitat del segle XX. També té el seu mèrit constatar que en aquell període tan curt de temps jo llegís gairebé tot el que Brossa tenia inèdit, que era molt, que em fes una idea suficient del conjunt de la seva obra i pogués confegir el llibre-entrevista en què la seva proposta artística apareixia en tota la seva dimensió de poeta, dramaturg, artista plàstic, i, especialment, d'home agudíssim que tenia unes antenes intel·lectuals extraordinàriament fines per destriar el gra de la palla. [...]

*Avui, algunes d'aquestes característiques ja no ens poden sorprendre tant com el 1971, i és evident que la imatge artística de Joan Brossa ha evolucionat del desconeixement gairebé complet a una popularitat que en certs aspectes ha esdevingut reduccionista i en d'altres s'ha magnificat. Per dir-ho d'una manera que segurament a ell li agradaria, avui no totes les cares del seu dau artístic tenen la mateixa importància. La seva obra poètica escrita és poc llegida i encara incòmoda; l'obra, diguem-ne, objectual i plàstica o visual domina per damunt de qualsevol altre aspecte." **Jordi Coca***

Jordi Coca (Barcelona, 1947) és escriptor i doctor en arts escèniques amb una tesi sobre el teatre de Josep Palau i Fabre. Ha estat professor i director general de l'Institut del Teatre, director de Serveis Culturals de l'Ajuntament de Barcelona i conseller del CoNCA. Al marge de diversos estudis sobre temàtiques teatrals, ha publicat una vintena de títols de narrativa que han obtingut premis,

com ara el Ciutat de Palma per **Dies meravellosos** (1996), el Sant Jordi per **Sota la pols** (2000), el Joanot Martorell per **Cara d'àngel** (2004) i el Premi Carlemany (2007) per **La noia**

del ball. També ha rebut el Premi Ciutat de Barcelona (2001) i dues vegades el Premi de la Crítica (1994 i 2013). Ha escrit, adaptat, estrenat o dirigit algunes obres al Teatre Nacional de Catalunya, al Teatre Lliure, a la Sala Beckett i a l'Espai Brossa. Entre els autors que Coca ha dut a l'escena destaquen Peter Handke, Samuel Beckett, Antonin Artaud, Joan Brossa, Josep Palau i Fabre i textos propis com Parlàvem d'un somni (2017), un diàleg entre Pasqual Maragall i Maria Aurèlia Capmany. Ha estat professor visitant a la Universitat de Berkeley (1992) i escriptor invitat al College de Frederick i a la Universitat de Richmond (2016), dels Estats Units.

Joan Brossa o el pedestal són les sabates
Jordi Coca

ISBN 978-84-948607-4-4

Pàgines: 212

PVP 18,00 €

Editorial enSiola